

Arrest

nr. 147 357 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, diende op 3 oktober 2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bestaande uit inkomsten van haar tewerkstelling in Nederland.

Op 25 april 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 28 mei 2013.

Op ongekende datum 2014 wordt de verzoekende partij via de burgemeester uitgenodigd recente bewijzen betreffende haar inkomsten voor te leggen als volgt:

"Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden:

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen met de vermelding "geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister" + recent en volledig uittreksel uit de Kruispuntbank der Ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfs! act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer zij werkloosheidsuitkering geniet.

- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland:

arbeidscontract + 3 meest recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /") en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier. Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de partner "L., J." bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig. 42 quater § 1, 3• lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

(....)"

Op 6 juni 2014 legt de verzoekende partij aanvullende bewijzen naar aanleiding van deze uitnodiging voor, waaronder de loonfiches betreffende de maanden januari, februari en maart 2014 bij werkgever WHZ met een nettoloon tussen de 1450 en 1500 euro waarin telkens vermeld staat dat de datum uitdiensttreding 31 maart 2014 is. Zij legt tevens een loonfiche voor van de werkgever AAZorg van mei 2014 waaruit blijkt dat zij 14 uren werkte en een nettoloon ontving van 145,8 euro. De arbeidsovereenkomst afgesloten met de werkgever AAZorg voorziet geen arbeidsduur en stelt dat de werkgever een oproep kan doen op de werknemer zonder hiertoe verplicht te zijn.

Op 17 september 2014 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken een Rip-Lijst van de werkgevers bij een werknemer waaruit blijkt dat geen werkgever gekend is van de verzoekende partij.

Op 3 oktober 2014 neemt de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: E., M. B. H., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw E., M. B. H. diende op 03-10-2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan de hand van de inkomsten uit haar tewerkstelling

in Nederland en bewijs van ziekteverzekering. Op 25-04-2013 werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 28-05-2013.

Betrokkene werd op 27-02-2014 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene werd op 06-06-2014 in kennis gesteld van ons schrijven, waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd bij "AA Zorg" in Nederland voor en de daarbij horende loonfiche voor de maand mei 2014. Daarnaast legt zij loonfiches voor van een tewerkstelling uit Nederland bij een andere werkgever ("WZH" wat staat voor "Stichting Woonzorgcentra Haagland"). Het betreffen loonfiches van de periode 01-2014/03-2014.

Op deze loonfiches staat echter vermeld dat zij uit dienst treedt op 31-03-2014 bij "WZH", de laatste loonfiche die zij heeft overgemaakt van deze tewerkstelling dateert dan ook van maart 2014. Er moet dus verondersteld worden dat zij deze laatste tewerkstelling heeft beëindigd en niet meer kan genieten van de inkomsten. De verdere regelmaat van deze inkomsten is niet bewezen. Voorts wordt nog een OCMW-attest van haar partner en een attest van arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar partner overgemaakt.

Om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: 'Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn'.

Met de inkomsten uit de eerste tewerkstelling op oproepbasis die - zoals blijkt uit de loonfiche van mei 2014 - erg beperkt zijn en de arbeidsongeschiktheidsuitkering die haar partner "L. J." zou ontvangen, is niet afdoende bewijzen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zouden komen te staan van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Nergens uit het dossier blijkt dat zij met dit beperkt bedrag kan voorzien in haar persoonlijke levensonderhoud en dat van haar partner. Het gezamenlijk inkomen dat zij nog verwerft na stopzetting van de laatste tewerkstelling op 31-03-2014 ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Zij legt ook geen bewijzen voor dat zij thans over andere aanvullende bestaansmiddelen kan beschikken naast de beperkte inkomsten uit haar enige resterende tewerkstelling in Nederland en de arbeidsongeschiktheidsuitkering van haar partner.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van haar verblijf, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Als EU-onderdaan moet betrokkene zonder problemen kunnen terugkeren naar de eigen lidstaat of zich in elke lidstaat naar wens kunnen integreren, medische verzorging kunnen krijgen, een gezinsleven kunnen opbouwen, toch voor zover zij in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08-10-1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste en enige middel luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet van 1980. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat art. 42bis § 1 als volgt luidt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

1. Hoorrecht

Vooreerst meent verzoekster dat de termijn tussen het inwinnen van inlichtingen en het nemen van de beslissing te lang is.

Immers na het indienen van de stukken dient te worden vastgesteld dat verzoekster alsnog tewerkgesteld werd en dat zij eveneens een inkomen bekwam in de vorm van werkloosheidsuitkeringen. Verzoekster meent dat gedaagdeverzoekster opnieuw had moeten horen wanneer zij vaststelt dat haar vraag tot inlichtingen en de dag dat zij een beslissing wenst te nemen te lang.

Zulks niet doen is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Maar er is meer. Verzoekster meent dat ook haar hoorrecht werd geschonden.

De beslissing miskent het hoorrecht zoals verzekerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU op zich.

Dat de beslissing ongetwijfeld een beslissing is welke genomen werd intoepassing van het Unierecht meer bepaald in het kader van Richtlijn 2004/38.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt I 01; 1 oktober

2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141 /08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/I P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013.

In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

(...)

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

"2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 67 4/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster meent dat gezien zij andere bestaansmiddelen heeft verworven in de loop van juni (waarvan zij nog geen bewijs van kon voorleggen), juli augustus enz de kans had moeten krijgen deze bijkomende stukken over te maken aan de DVZ. Dat verzoekster voorlegt de loonfiches (stuk 2) de werkloosheidsuitkeringen (stuk 3) en ook de uitkeringsarbeidsongeschiktheidsuitkeringen van haar partner (stuk 4).

Gezien gedaagde aan verzoekster slechts één maand had gegeven om stukken in te leveren kon verzoekster er ook vanuit gaan dat stukken welke zij nadien zou indienen niet zouden bekeken worden. Bovendien zou verzoekster een afspraak moeten maken met de Stad Antwerpen waar op dat moment de wachttijd gemiddeld driemanden bedroeg om de stukken aan het loket te bezorgen.

Met andere woorden had de DVZ verzoekster in oktober 2014 opnieuw uitgenodigd dan had de bestreden beslissing helemaal anders geluid.

Een schending van de hooplicht in combinatie met de zorgvuldigheidsplicht dient te worden vastgesteld.

2. Motiveringplicht

Dat verzoekster verder van mening is dat ingevolge bovenstaande uiteenzetting gedaagde uiteraard ook komt tot onredelijke conclusies.

Zo stelt de motivering van de bestreden beslissing dat "de laatste tewerkstelling dateert van maart 2014" en dat daar dan uit kan worden afgeleid worden dat zij niet meer kan genieten van inkomsten terwijl het redelijk logisch is dat men na een aanzienlijke periode te hebben gewerkt men in aanmerking komt voor werkloosheidsuitkering.

Dat dergelijke motivering kennelijk onredelijk is.

Dat art. 42 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...)Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende juridische en feitelijke motieven kunnen op eenvoudige wijze in de thans bestreden beslissing worden gelezen.

Het verzoekschrift van verzoekende partij, waarin inhoudelijke kritiek wordt geuit op die motieven, toont aan dat verzoekende partij die kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de stukken die zij voor de eerste maal voegt bij haar verzoekschrift. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte.

De omstandigheid dat tussen het inwinnen van inlichtingen en het nemen van de beslissing een zekere termijn verloopt, doet geen afbreuk aan de regelmatigheid en de wettigheid van de thans bestreden beslissing.

Inzake artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoekende partij door middel van het schrijven van 27 februari 2014 werd uitgenodigd om alle recente bewijsstukken over te maken met het oog op het voeren van een onderzoek ex artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft op basis van die uitnodiging stukken voorgelegd.

Verzoekende partij zou derhalve niet ernstig kunnen voorhouden als zou zij niet de mogelijkheid hebben gehad om op een nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij wenst te laten uitschijnen, rust op verwerende partij geenszins de wettelijke verplichting om alvorens het nemen van de thans bestreden beslissing aan verzoekende partij, die reeds op de hoogte was van het onderzoek, de voorgenomen beslissing mede te delen zodat zij alsnog bijkomende stukken zou kunnen overmaken.

Verzoekende partij was gelet op voormeld schrijven d.d. 27 februari 2014 immers op de hoogte van het feit dat er een onderzoek werd gevoerd naar haar verblijfssituatie en dat dergelijk onderzoek desgevallend zou kunnen leiden tot een beëindiging van haar verblijf van meer dan drie maanden.

Indien haar situatie gedurende het onderzoek wijzigde en zij van mening was dat die wijzigingen een invloed zouden kunnen hebben op de uitkomst van het onderzoek dat door verwerende partij werd gevoerd, stond het verzoekende partij vrij om de documenten waaruit die wijzigingen zouden blijken voor te leggen aan verwerende partij.

Louter ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat de elementen die door verzoekende partij worden aangehaald geenszins tot een ander besluit zouden kunnen hebben geleid in haren hoofde.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen, gezien de marginale aard van de tewerkstelling en gelet op het feit dat zij een werkloosheidsuitkering geniet, in hoofde van verzoekende partij niet tot een ander besluit leiden dan de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, werd met de omstandigheid dat haar partner gedeeltelijk arbeidsongeschikt is reeds rekening gehouden.

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is ongegrond.”

2.3. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), zoals de verzoekende partij terecht citeert.

De verzoekende partij houdt voor dat het hoorrecht niet afdoende is gerespecteerd omdat tussen het inwinnen van de inlichtingen en het nemen van de bestreden beslissing te veel tijd is verlopen. Zij verwijst naar artikel 41 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk

gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekster. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar is genomen omdat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de financiële toestand zoals blijkt uit de feitenbeschrijving onder punt 1. De verzoekende partij werd uitgebreid ingelicht over de bewijzen die zij diende voor te leggen, naar eigen zeggen op 6 juni 2014. Zij wist dat zij gevolg diende te geven op de gevraagde inlichtingen en heeft ten dele hieraan voldaan door voorlegging van de stukken beschreven onder punt 1 die duidelijk aantoonde dat de verzoekende partij, noch haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikten. Het stond de verzoekende partij vrij, zoals de verwerende partij terecht opmerkt steeds haar stukken bijkomend aan te vullen tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen wat zij naliet te doen.

Verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De verzoekende partij is uitgenodigd geweest haar standpunt te kennen te geven en heeft stukken naar aanleiding van deze uitnodiging kenbaar gemaakt. Het hoorrecht impliceert niet dat de verzoekende partij meermaals moet worden uitgenodigd ook al is er enige tijd verstreken tussen het horen van de verzoekende partij en het nemen van de bestreden beslissing, in casu enkele maanden. De verzoekende partij kan thans haar eigen nalatigheid niet verbeteren door middel van voorlegging van stukken die aan de verwerende partij niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De stukken die de verzoekende partij aan het verzoekschrift toevoegt, leveren volgende informatie:

- loonfiche april bij werkgever AAZorg: 0 euro
- loonfiche mei 2014 bij werkgever AAZorg: 145,8 euro: dit stuk was overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen
- loonfiche augustus 2014 bij werkgever AAZorg: 258,29 euro
- werkloosheidsuitkering oktober 2014: 302,44 euro
- werkloosheidsuitkering netto van september 2014, augustus 2014, juli 2014, juni 2014, mei, april 2014 2014: netto-uitkering van 0 euro
- werkloosheidsuitkering van 10 mei 2014 a rato van netto 79,05 euro

Voorts worden er inkomsten in hoofde van de partner van de verzoekende partij aangetoond betreffende de periode 5 november 2013 tot 31 december gaande van 112, 35 euro per veertien dagen tot maximaal 314, 58 euro tweewekelijks

Voor de maanden mei tot en met september 2014 ontvangt de partner bedragen die maandelijks schommelen tussen 1048 euro en maximaal 1131,84 euro. De overige maanden van het jaar 2014 schommelen tweewekelijks tussen 292,11 euro en 404, 46 euro met een uitschieter van 544,96 euro voor 1 oktober 2014 tot 15 oktober 2014. De maanden november 2014 en december 2014 zijn irrelevant nu deze dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares &

Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, terwijl er in casu sprake is van een regelmatig horen van de verzoekende partij, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat door thans te verwijzen naar verzoekende partij haar werkloosheidsuitkeringen niet kan ingezien worden hoe deze de bestreden beslissingen hadden kunnen wijzigen, zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Het gegeven dat de partner van de verzoekende partij beperkte arbeidsuitkeringen genoot, doet aan het voorgaande geen afbreuk en de verzoekende partij toont evenmin in haar verzoekschrift in concreto aan welke specifieke omstandigheden de bestreden beslissingen hadden vermogen te wijzigen dan tenzij dat deze nog langer hadden moeten uitgesteld worden.

Noch de hoorplicht, noch artikel 41 van voormeld Handvest noch de zorgvuldigheidsplicht zijn in casu geschonden.

Waar de verzoekende partij in een tweede onderdeel meent dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen omdat gesteld wordt dat de laatste tewerkstelling dateert van maart 2014 en dat de verwerende partij had moeten weten dat ten gevolge van een lange tewerkstelling werkloosheidsuitkeringen zouden volgen, merkt de Raad op dat de verwerende partij de Nederlandse wetgeving terzake niet hoeft te kennen en dat blijkens de thans aan het verzoekschrift toegevoegde stukken de verzoekende partij al in de mogelijkheid verkeerde de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen ter gelegenheid van haar verhoor, dat volgens haar op 6 juni 2014 plaatsgreep. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht en artikel 42 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Tot slot voert de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending van de formele motiveringsplicht aan. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN